

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Μιχάλης Τσιτσιάνης

Στρατηγικές

Χρειαζόμαστε νέα όπλα για να μη χρειαστεί να τα χρησιμοποιήσουμε. Πάνω σε αυτό το παράδοξο βασίζεται η στρατηγική αποτροπής κάθε δημοκρατικής χώρας που σέβεται το διεθνές δίκαιο. Ενισχύουμε την άμυνά μας, ώστε η προβαλλόμενη ισχύς να μη χρειαστεί να δοκιμαστεί στο πεδίο. Το κόστος των εξοπλισμών είναι το ασφάλιστρο ώστε να μη βρεθεί το έθνος στην ανάγκη να καταβάλει το πολλαπλάσιο κόστος μιας ένοπλης σύγκρουσης. Το ίδιο ισχύει και για τις αμυντικές συμφωνίες: τις συνάπτουμε για να μείνουν ακρείστες. Οχι επειδή θέλουμε να δούμε τον γαλλικό στόλο να ναυμαχεί στο Αιγαίο. Με αυτό το -αυτονόμο, αλλά ίσως ανεπίγνωστο-σκεπτικό, ο αρμόδιος για την εξωτερική πολιτικής τομεάρχης του ΣΥΡΙΖΑ αναγνώρισε την ελληνογαλλική συμφωνία ως «στρατηγικώς ορθή»

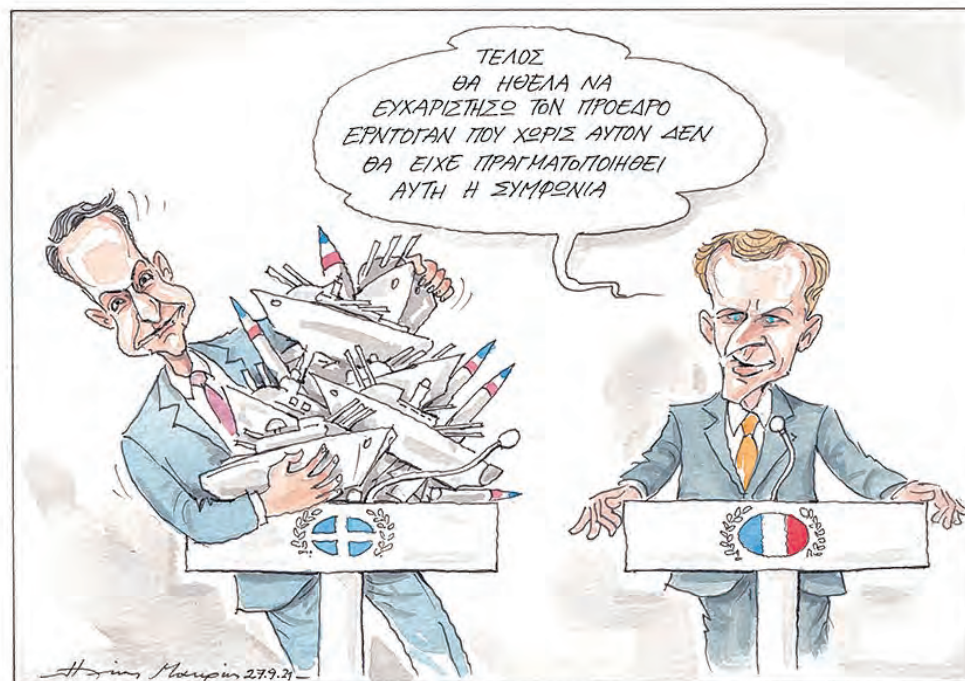
Αυτή η θεμελιώδης παραδοχή του Γιώργου Κατρούγκαλου, που έγινε στην πρώτη συζήτηση της συμφωνίας στην Επιτροπή της Βουλής, καλύφθηκε από τη συνθηματολογία που αναπτύχθηκε στη συζήτηση στην Ολομέλεια. Καλύφθηκε το γεγονός ότι, αν αφαιρέσει κανείς τον αντιπολιτευτικό θόρυβο, δεν υπάρχει αντίπαλο δόγμα αποτροπής.

Ενα «όχι» χωρίς εναλλακτικό δόγμα αποτροπής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επιστρέφει στην κομμουνιστογενή, αντιδυτική γραμμή του πρώιμου εαυτού του -εκτός από ορισμένα στελέχη του που ποτέ δεν ξεκόλλησαν από εκεί. Δεν ψάχνεται στη Ρωσία και στη Λατινική Αμερική. Απόδειξη ότι ακόμη και η νευρική προσπάθειά του να αποδομήσει τη συμφωνία συνοδεύεται από τον αντιφατικό κομπασμό ότι

Το ψείρισμα του γράμματος της συμφωνίας, στο οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ οδηγήθηκε πιθηκίζοντας επιτηδειότερους ταχυδακτυλουργούς, επιβεβαιώνει την απουσία εναλλακτικής.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ ΣΤΗΝ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

επί ΣΥΡΙΖΑ επιχειρήθηκε για πρώτη φορά η αγορά φρεγατών και η εμπάθυνση της συμμαχίας με τη Γαλλία. Εμείς το δοκιμάσαμε, αλλά δεν είχαμε λεφτά το θέλαμε, αλλά μας εμπόδιαν οι κακοί Γερμανοί.

Το ψείρισμα του γράμματος της συμφωνίας, στο οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ οδηγήθηκε πιθηκίζοντας επιτηδειότερους ταχυδακτυλουργούς, επιβεβαιώνει την απουσία εναλλακτικής. Η ανάγκη τους να καταφύγουν στους τύπους: ο ισχυρισμός ότι η συμφωνία καλύπτει την επικράτεια, όπου έχουμε πλήρη την κυριαρχία, και όχι τις περιοχές όπου (λέμε ότι) έχουμε κυριαρχικά δικαιώματα, είναι τόσο αληθοφανής όσο και στρατηγικά αναλφάβητος.

Ο Κατρούγκαλος πρώτος ξέρει ότι η ισχύς που απορρέει από τη συμφωνία δεν είναι νομική. Αρκεί να το σκεφτεί κανείς αντίστροφα: Αν η Ελλάδα δεχθεί επίθεση -κανονική, στην επικράτεια της- και η Γαλλία δεν στερήσει με τα πλοία της να βοηθήσει, τι θα κάνουμε; Θα της κάνουμε αγωγή για πλημμελή εκτέλεση της σύμβασης; Θα της ζητήσουμε αποζημίωση;

Η σύμβαση έχει αξία όσο μετράει πολιτικά -«στρατηγικά» θα έλεγε ο Κατρούγκαλος- ως συμμαχία. Η ιστορία της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που την καταψήφισε, δείχνει ότι σύντομα θα θελήσει να ξεχάσει το «όχι» της. Δεν είναι δα και το πρώτο «όχι» της που θα θέλει να ξεχαστεί.

ΑΥΓΗ Κατερίνα Μπρέγιαννη

Αβάσταχτη έλξη με την Ακροδεξιά

Ο Μπτιστάκης στη χθεσινή ομιλία στη Βουλή θέλησε να ξεφύγει από τη «μπογδανιάδα» σε μια επιχειρηση αντιπερισπασμού, αλλά η συνθηματολογία του αντιΣΥΡΙΖΑ μετώπου που υιοθετεί ως ύψιστη πολιτική αντιπαράθεση δεν είναι μόνο απλά απαραιτημένη, αλλά πλέον είναι πολύ αμφίβολο αν λειτουργεί προς όφελός του.

Το να «χτυπάς» στον Τσίπρα το σκίσιμο των Μνημονίων, ένα τόσο παρωχημένο και ευτελές σύνθημα του αντιΣΥΡΙΖΑ μετώπου, μόνο εύστοχο δεν είναι, κυρίως γιατί α) αποφεύγεις τη συζήτηση επί της ουσίας, όπου ουσία ήταν οι υπερεξοπλισμοί και η εμπλοκή σε εχθροπραξίες με ακραίους ισλαμιστές στο Σαχέλ για την εξυπηρέτηση των γαλλικών συμφερόντων με μηδενικό όφελος - αντιστάθμισμα για τη χώρα, β) θυμίζεις στον ελληνικό λαό κάτι που πραγματικά έχει γίνει, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έβγαλε τη

Βαδίζουμε με φόρα προς τα πίσω, με πολύ χειρότερους όρους από το 2012, μια και τότε υπήρχαν ακόμα κάποιες αντοχές στην ελληνική κοινωνία.

χώρα από τα Μνημόνια και την «καβάντζα» με το μαξιλαράκι ασφαλείας με το οποίο πορευόμαστε έως σήμερα.

Σε εκ διαμέτρου αντίθετη κατεύθυνση, η κυβέρνηση της Δεξιάς αφήνει αβοήθητη την κοινωνία στο έλεος της ακρίβειας, της πανδημίας και των φασιστών στις γειτονίες. Τα «ανακουφιστικά μέτρα» για την ενέργεια διαφημίζονται ως «ορίζοντα για όλους» από τους υπουργούς του Μπτιστάκη ακριβώς για να μην διασαλευθεί σε τίποτα η κοινωνική ιεραρχία και οι ανισότητες να βαθαίνουν εξαθλιώνοντας περισσότερο τους φτωχούς.

Βαδίζουμε με φόρα προς τα πίσω, με πολύ χειρότερους όρους από το 2012, μια και τότε υπήρχαν ακόμα κάποιες αντοχές στην ελληνική κοινωνία. Σήμερα, μετά από απανωτές κρίσεις χρέους, πανδημίας, ενέργειας και το 30% των λογαριασμών ρεύματος

να είναι ήδη ληξιπρόθεσμοι (Kontra), τα δεδομένα έχουν ριζικά αλλάξει.

Ήδη οι εθνικιστικές εξάρσεις Μπτιστάκη - Μπταράκη και η δημαγωγία με τα «θαλάσσια σύνορα» που τώρα δήθεν φυλάσσονται ως προκάλυμμα για να αιτιολογηθούν οι βίαιες επαναπροωθήσεις είναι ενδεικτικές της αμετανόητης στροφής Μπτιστάκη προς τα ακροδεξιότερα.

Με τον εθνικισμό και την ανοχή στους φασίστες που πολιτεύεται ο αρχηγός της Ν.Δ., όλο και πιο δύσκολα θα μπορεί να εμφανίζεται ως ο κυρίαρχος του Κέντρου όσες δημοσκοπήσεις και αν λένε το αντίθετο (ο Κουρτς δεν είναι ένα πρωτοφανές φαινόμενο), ενώ με τους ακροδεξιούς στις VIP εξέδρες μάλλον δύσκολα ο εμφυλιοπολεμικός λόγος και ο αντικομμουνισμός θα μπουν στο περιθώριο - με ή χωρίς Μπογδάνο.